

การบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขต
กรุงเทพมหานคร

The Risk Management of Student Affairs of Private Vocational Colleges
in Bangkok

ทิวาพร ชุมวรฐายี¹
ผศ.ดร.สินธวะว คามดิษฐ์²

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง การบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขต กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ประเภทพาณิชย์กรรม และประเภทอุตสาหกรรมรวมจำนวน 63 สถาบัน โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้บริหารและครูที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนทั้ง 2 ประเภท ในเขตกรุงเทพมหานคร เก็บข้อมูลกลับคืนได้จำนวน 57 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 90.47 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัย พบว่า การบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยระดับมาก เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความมั่นคงและความปลอดภัย รองลงมา คือ ด้านการคุกคามทางสังคม/สภาพสิ่งแวดล้อม/ภัยจากสังคมออนไลน์ และด้านการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติดหรือภัยจากอิทธิพลของสิ่งเสพติด ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการพนันและมั่วสุม

ส่วนผลการเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ประเภทพาณิชย์กรรม และประเภทอุตสาหกรรม โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยระดับการบริหารความเสี่ยงไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาแยกรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นคงและความปลอดภัย ด้านการทะเลาะวิวาทของผู้เรียน และด้านการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติด ส่วนอีก 2 ด้าน คือ ด้านการคุกคามทางสังคม/สภาพสิ่งแวดล้อม/ภัยจากสังคมออนไลน์ และด้านการพนันและมั่วสุม ไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ การบริหารความเสี่ยง, วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน

¹ นักศึกษาหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

² ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ABSTRACT

Purpose of this research was to study the risk management of student affairs of private vocational colleges in Bangkok. Researchers have collected data. The samples were private vocational colleges in Bangkok. Commercial Type and 63 industries. The key informants were administrators and teachers working in two private vocational colleges in Bangkok. Data were collected from 57 institutions, accounting for 90.47%. Analyze data using the program. The percentage, mean, standard deviation and t- Test

Research found that the risk management in the student affairs of the private vocational school in Bangkok met with a very high level. Considering the average values on each side, the highest mean is the security and safety. Second, social threats, environmental conditions, social exclusion in addition, the lowest mean is gambling and random sampling.

Comparative study of risk management of private vocational schools in the area. Private Vocational College in Bangkok Commercial Type and industry. Overall, the average level of risk management was not different. When considering the individual aspects, there were 3 statistically significant differences, namely, security and safety. The controversy of the students. The other two areas are social threats, environmental conditions, social exclusion. And gambling and random gambling. Not different

บทนำ

จากนโยบายการศึกษาไทย ของรัฐบาล พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้มุ่งเน้นการพัฒนาประเทศ เข้าสู่ยุคสังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ โดยเน้นกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย (Niche Market) ที่ประเทศมีศักยภาพและมีความได้เปรียบในการแข่งขัน และกำหนดกลยุทธ์ที่สำคัญประการหนึ่ง ก็คือ การผลิตและพัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพและสมรรถนะสูง เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว การศึกษาด้านอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา (Vocational and Technical Education) จึงนับว่ามีบทบาทสำคัญเพราะเป็นกลไกหลักในการพัฒนาตามทิศทางดังกล่าว แต่ในอดีตที่ผ่านมาการพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษาของประเทศยังมีปัญหาอยู่หลายด้าน ได้แก่ การขาดทิศทางและเป้าหมายการผลิตและพัฒนาโดยรวม มีผลให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามความพร้อมของสถานศึกษาไม่สอดคล้องกับความต้องการบุคคลและประเทศชาติ กระแสปฏิญญานิยมในหมู่เยาวชนและประชาชนทั่วไป ทำให้สัดส่วนผู้เรียนด้านอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษามีจำนวนน้อยลง ก่อให้เกิดปัญหาการขาดแคลนกำลังแรงงานระดับกลางอย่างรุนแรงและต่อเนื่อง รวมทั้งคุณภาพและสมรรถนะของกำลังคนที่ผลิตยังไม่สามารถสนองความต้องการของผู้ใช้หรือสถานประกอบการได้เท่าที่ควร

การศึกษาไทยในยุค 4.0 จึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาทั้งระบบ ตั้งแต่ประถม มัธยม อาชีวศึกษา ไปจนถึงอุดมศึกษา เพื่อพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้านเหมือนกับอารยะ

ประเทศ “คน” จึงเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา และรวมไปถึงการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง พ.ศ. 2553-2561 ที่กล่าวไว้ว่า “คนไทยทุกคน ต้องได้เรียนรู้ตลอดชีวิต อย่างมีคุณภาพ”

โรงเรียนเอกชนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 หมายถึง สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบ โดยมี สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง ศึกษาธิการ ทำหน้าที่ส่งเสริมและประสานงานการศึกษาเอกชน และดำเนินการให้มีการปฏิบัติตาม กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน สำหรับชื่อของโรงเรียนในระบบที่จัดการศึกษาประเภทอาชีวศึกษาทั้ง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 (2554) อาจใช้คำว่า “วิทยาลัยอาชีวศึกษา” หรือ “วิทยาลัยเทคโนโลยี” ประกอบ ชื่อแทนคำว่า “โรงเรียน” ได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเรียกโรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษาในระบบ ประเภทอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนว่า “วิทยาลัยเทคโนโลยีและ อาชีวศึกษาเอกชน” โดยในการจัดตั้งโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนได้เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2503 เป็นต้นมา เนื่องจากประเทศโดยได้พัฒนาเศรษฐกิจจากเกษตรกรรมมาเป็นอุตสาหกรรม มีความต้องการแรงงาน ประเภทวิชาชีพสูง และโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐผลิตได้ไม่พอเพียง รัฐจึงได้อนุญาตให้เอกชนจัดตั้ง โรงเรียนอาชีวศึกษาได้ภายใต้ข้อกำหนดให้การดำเนินงานอาชีวศึกษาเอกชนเป็นไปด้วยดี และมีจำนวน โรงเรียนเพิ่มขึ้นทั้งในเขต กรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาค การจัดการศึกษาเอกชนในปัจจุบัน แม้ว่ารัฐ จะส่งเสริม และสนับสนุนการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชนดังกล่าว แต่การดำเนินการยังประสบปัญหา หลายประการ เช่น ความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของผู้เรียน ครู และบุคลากรภายในสถานศึกษา ความเสี่ยงด้านการทะเลาะวิวาท ความเสี่ยงด้านสิ่งเสพติด ความเสี่ยงด้านสังคม และความเสี่ยงด้านการพนัน และการมั่วสุม

ปัญหาดังกล่าวทำให้เกิดผลกระทบต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ได้แก่ การลดลงของจำนวน นักเรียนที่เข้าศึกษาต่อสายวิชาชีพและมีการแข่งขันสูงมากในระหว่างโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนด้วยกัน การศึกษาในสายวิชาชีพที่เรียกว่า “อาชีวศึกษา” ในระยะหลังถูกมองว่าเป็นแหล่งศึกษาของผู้ที่ไม่สามารถ สอบเข้าเรียนในสายสามัญได้ ทำให้พ่อแม่ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้ลูกหลานที่อยู่ในปกครองเข้าเรียนใน โรงเรียนอาชีวศึกษาแต่กลับสนับสนุนให้เรียนในสายสามัญเพื่อจะได้เรียนต่อในมหาวิทยาลัยต่อไป จะเห็น ได้ว่า กลไกที่สำคัญในการบริหารของผู้บริหารจึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่องค์กรต้องรักษาภาพลักษณ์ที่ดี ส่งเสริม ภาพลักษณ์ ปรับปรุงภาพลักษณ์ หรือการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้เกิดขึ้นแก่บุคคล เพื่อให้เกิดความรู้ความ เข้าใจ มีทัศนคติที่ดีเป็นที่ยอมรับและได้รับการสนับสนุนจากประชาชน รวมทั้งหน่วยงานองค์กรที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้เกิดความเจริญก้าวหน้า และความมั่นคงขององค์กรและสถาบันในอนาคต และการบริหารความ เสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ก็เป็นกลไกที่สำคัญและเป็นเครื่องมือในการบริหารงานของหน่วยงาน จะช่วยควบคุมหรือลดข้อผิดพลาดในการปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ซึ่งจะทำให้การปฏิบัติงาน และการจัดการของหน่วยงานบรรลุตามวัตถุประสงค์ ในอดีตที่ผ่านมา การควบคุมภายในอาจอยู่ในรูปของ กฎหมาย ระเบียบ หนังสือสั่งการ และหนังสือตอบข้อหารือต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การควบคุม ด้านการเงินและบัญชี และการปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบหรือ กฎเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนดไว้ ซึ่งไม่

ครอบคลุมถึงการจัดการด้านอื่น ๆ จึงไม่สามารถสะท้อนภาพถึงผลการดำเนินงานในภาพรวมของหน่วยงานได้ (ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี, 2550)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผลกระทบต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเกิดภาวะเสี่ยงในการลดลงของจำนวนนักเรียนที่เข้าศึกษาต่อสายวิชาชีพ จะเห็นได้ว่า กลุ่มผู้ปกครองได้ให้ความสนใจที่จะส่งลูกหลานไปเรียนในสายสามัญมากกว่า และยังมีการแข่งขันสูงมากในระหว่างโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนด้วยกัน แต่ในข้อเท็จจริงแล้วการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา เป็นสถาบันที่มีเป้าหมายหลักเพื่อผลิตและพัฒนากำลังในด้านวิชาชีพ ดังนั้นการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษาจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้ศึกษาเกิดความสนใจที่จะศึกษาถึงการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษา อันประกอบด้วย ความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของผู้เรียน ครู และบุคลากรภายในสถานศึกษา ความเสี่ยงด้านการทะเลาะวิวาท ความเสี่ยงด้านสิ่งเสพติด ความเสี่ยงด้านสังคม และความเสี่ยงด้านการพนันและการมั่วสุม ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยแบ่งประเภทของอาชีวศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มประเภทพาณิชยกรรม และประเภทอุตสาหกรรม เพื่อจะได้ทราบถึงการบริหารความเสี่ยงในด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างวิทยาลัยประเภทพาณิชยกรรมและประเภทอุตสาหกรรมต่างกันอย่างไร เพื่อจะได้หาแนวทางในการบริหารความเสี่ยงวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนและยกระดับการศึกษาของไทย เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารการศึกษา มุ่งสู่การพัฒนาอย่างเป็นระบบ และพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าสู่การศึกษาไทยในยุค 4.0 ได้อย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร และศึกษาเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครจำแนกตามประเภทพาณิชยกรรมและอุตสาหกรรม

วิธีการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ศึกษาได้ทำหนังสือถึงผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน เพื่อนัดหมาย โดยการนำแบบสอบถาม (Questionnaire) ไปสัมภาษณ์โดยได้จำนวนแบบสอบถามจากผู้บริหารและครูที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานครทั้งหมด จำนวน 57 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 90.47 แล้วประมวลผลและวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยใช้สถิติค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครจำแนกตาม ประเภทพาณิชยกรรม และประเภทอุตสาหกรรม ทำโดยการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการทดสอบที (t - Test)

ผลการศึกษา

ข้อมูลของสถานศึกษา พบว่า ประเภทสถานศึกษา ประกอบด้วย ประเภทพาณิชย์ยกรรม และ ประเภทอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่เป็นสถานศึกษาประเภทพาณิชย์ยกรรม จำนวน 37 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 64.91 ส่วนประเภทอุตสาหกรรม มีจำนวน 20 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 35.09

การบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

1.การบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความมั่นคงและความปลอดภัย โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 4.14 และทั้ง 6 ข้อมีค่าเฉลี่ยระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาแยกตามรายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดหาอาจารย์เวรเย็นต้อนรับประจำหน้าวิทยาลัยเพื่อการสอดส่องดูแล ความปลอดภัย คิดเป็นร้อยละ 4.35 รองลงมา คือ การตรวจสอบสภาพอุปกรณ์ดับเพลิงอย่างสม่ำเสมอ คิดเป็นร้อยละ 4.18 และการตรวจสอบสภาพเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการอยู่เสมอ คิดเป็นร้อยละ 4.12 ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การจัดโครงการอบรมเกี่ยวกับกฎจราจร การใช้รถใช้ถนนแก่นักเรียน นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 3.97

2.การบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการทะเลาะวิวาทของผู้เรียน โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 3.98 และทั้ง 6 ข้อมีค่าเฉลี่ยระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาแยกตามรายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การตัดเตือนเมื่อมีการประพฤติผิดและยกย่องชมเชยผู้ที่มีความประพฤติดี คิดเป็นร้อยละ 4.11 รองลงมา คือ การจัดโครงการสานสัมพันธ์ นักศึกษาระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้องให้มีความสามัคคีกลมเกลียวกัน คิดเป็นร้อยละ 4.10 และการส่งเสริมให้มีการจัดการอบรม หรือการเรียนที่สอดแทรกศีลธรรมเพื่อกล่อมเกล่าจิตใจ คิดเป็นร้อยละ 4.06 ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การประสานงานร่วมมือกับอาจารย์ในสถาบันอื่นที่อยู่ใกล้เคียง เพื่อระงับเหตุที่อาจก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างนักเรียนต่างสถาบัน คิดเป็นร้อยละ 3.64

3.การบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติดหรือภัยจากอิทธิพลของสิ่งเสพติด โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 4.04 และทั้ง 6 ข้อมีค่าเฉลี่ยระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาแยกตามรายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การติดป้ายและรูปที่แสดงถึงอันตรายของโรคที่เกิดจากการสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 4.16 รองลงมา คือ การรณรงค์ให้นักศึกษาตระหนักถึงโทษภัยของบุหรี่ ของมีนเมา และยาเสพติดทุกประเภท คิดเป็นร้อยละ 4.06 และการมีการตรวจสารเสพติด นักศึกษาทุกคน โดยได้รับความร่วมมือกับ หน่วยงานราชการอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 4.06 ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การส่งเสริมกีฬา จัดกิจกรรมกีฬา การแข่งขัน ทักษะวิชาชีพ และให้รางวัลในการแข่งขัน คิดเป็นร้อยละ 3.90

4.การบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการคุกคามทางสังคม/สภาพสิ่งแวดล้อม/ภัยจากสังคมออนไลน์ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 4.09 และทั้ง 6 ข้อมีค่าเฉลี่ยระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาแยกตามรายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดกิจกรรมโครงการต่างๆ เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรม คุณธรรม จริยธรรมที่ดีงามของไทย คิดเป็นร้อยละ 4.61 รองลงมา คือ การตรวจสอบพฤติกรรมของการใช้บริการผ่านสื่อ Social media ของนักเรียน

นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 4.13 และการจัดโครงการและชมรมต่าง ๆ เช่น จริยธรรมในการใช้สื่อ Social media เพื่อให้ นักศึกษาใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 4.11 ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การกำหนดบทบาทหน้าที่ของครูที่ปรึกษาให้ติดตามดูแล นักศึกษาอย่างใกล้ชิด คิดเป็นร้อยละ 3.76

5. การบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการพนันและมั่วสุม โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 3.97 และทั้ง 6 ข้อ มีค่าเฉลี่ยระดับมาก เช่นกัน เมื่อพิจารณาแยกตามรายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ จัดโครงการส่งเสริมศีลธรรม และการทำความดีของนักศึกษา เพื่อลดช่องทางการมั่วสุม คิดเป็นร้อยละ 4.09 รองลงมา คือ การสร้างการมีส่วนร่วมในการค้นหา/วิเคราะห์ความเสี่ยงและกำหนดประเด็นความเสี่ยงด้านการพนันและการมั่วสุม คิดเป็นร้อยละ 4.07 และมีมาตรการให้ครูและบุคลากรทุกคนป้องกันและควบคุมความเสี่ยงด้านการพนันและการมั่วสุมด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ คิดเป็นร้อยละ 4.04 ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การจัดโครงการ อบรมที่ให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของการใช้เงินอย่างประหยัดและพอเพียง หลีกเลี่ยงในการพนันทุกชนิด คิดเป็นร้อยละ 3.81

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครจำแนกตามประเภทสถานศึกษา ผลการศึกษา พบว่า วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ประเภทพาณิชยกรรม และประเภทอุตสาหกรรม โดยภาพรวมมีการบริหารความเสี่ยงไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาแยกรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ 1)ด้านความมั่นคงและความปลอดภัย 2) ด้านการทะเลาะวิวาทของผู้เรียน และ 3) ด้านการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติด ส่วนอีก 2 ด้าน คือ 1) ด้านการคุกคามทางสังคม/สภาพสิ่งแวดล้อม/ภัยจากสังคมออนไลน์ และ 2) ด้านการพนันและมั่วสุม ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษา มีประเด็นสำคัญที่น่าสนใจเพื่อนำมาอภิปรายดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับมาก และทั้ง 5 ด้านมีค่าเฉลี่ยระดับมาก เช่นกัน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความมั่นคงและความปลอดภัย รองลงมา คือ ด้านการคุกคามทางสังคม/สภาพสิ่งแวดล้อม/ภัยจากสังคมออนไลน์และด้านการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติดหรือภัยจากอิทธิพลของสิ่งเสพติด ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการพนันและมั่วสุม

2.การบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร มีประเด็นหรือข้อค้นพบที่สำคัญ ดังนี้

จากผลการศึกษา เกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นคงและความปลอดภัย ด้านการทะเลาะวิวาทของผู้เรียน ด้านการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติด ด้านการคุกคามทางสังคม/สภาพสิ่งแวดล้อม/ภัยจากสังคมออนไลน์ และด้านการพนันและมั่วสุม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับมาก เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในแต่ละ

ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความมั่นคงและความปลอดภัย ผลวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่แล้ววิทยาลัยจะให้ความสำคัญ ไปในด้านความมั่นคงและความปลอดภัย เพราะว่า โดยส่วนมากทางวิทยาลัยจะมีวิธีการที่ป้องกันความปลอดภัยให้แก่เด็กเป็นอันดับที่ต้น ๆ จะเห็นได้จากการจัดอาจารย์เวรยามต้อนรับประจำหน้าวิทยาลัยเพื่อการสอดส่องดูแล ความปลอดภัย โดยทางวิทยาลัยเกือบทุกวิทยาลัยให้ความสำคัญในเรื่องดังกล่าว และยัง สอดคล้องกับดวงใจ ช่วยตระกูล (2551) ที่วิจัยเรื่องการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษาระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พบว่า ความเสี่ยงด้านการบริหารจัดการความปลอดภัย เป็นปัจจัยความเสี่ยงด้านการบริหาร การจัดการความปลอดภัยควรใช้วิธีการควบคุมและ มาตรการในการป้องกันความเสี่ยงรวมไปถึงการมี ส่วนร่วมของนักเรียน ผู้ปกครอง บุคลากรในสถานศึกษา ชุมชน

1) การบริหารความเสี่ยงด้านความมั่นคงและความปลอดภัย ผลการวิจัย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ย สูงสุด คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนมีการจัดอาจารย์เวรยามต้อนรับประจำหน้าวิทยาลัยเพื่อการสอดส่อง ดูแล ความปลอดภัย ผลวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดอาจารย์เวรยามต้อนรับประจำหน้าวิทยาลัยเพื่อการ สอดส่องดูแล ความปลอดภัยเป็นส่วนหนึ่งที่ทางวิทยาลัยใส่ใจและให้ความสำคัญในเรื่องดังกล่าวเพราะจะ ได้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและทั้งเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็กนักเรียนและผู้ปกครองอีกด้วย และ ยังความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงใจ ช่วยตระกูล (2551) ได้ศึกษาถึงการบริหารความเสี่ยงใน สถานศึกษาว่า การบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษานั้นไม่ใช่เรื่องใหม่แต่เป็นกิจกรรมที่ดำเนินการอยู่หลาย เรื่อง เช่น ความปลอดภัยของครูนักเรียน การควบคุมภาวะโภชนาการในโรงเรียน การป้องกันอัคคีภัย และ อุบัติภัย การรักษาความปลอดภัย ระบบป้องกันคุณภาพ การป้องกันอุบัติเหตุ การใช้เครื่องมือที่ ปลอดภัย การเขียนป้ายบอกอันตราย สิ่งเหล่านี้เรียกว่าโปรแกรมเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยง

2) การบริหารความเสี่ยงด้านการทะเลาะวิวาทของผู้เรียน ผลการวิจัย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษามีการตักเตือนเมื่อมีการประพฤติผิด และยกย่องชมเชยผู้ที่มีความประพฤติที่ดี แสดงให้เห็นว่า การตักเตือนในพฤติกรรมที่นักเรียนทำผิด ทางวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญยิ่ง ซึ่งจะเห็นได้ จากค่าเฉลี่ยที่สูง ดังนั้น ในพฤติกรรมดังกล่าวทำให้ทราบว่า ทางวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญในเรื่องดังกล่าว ในอันดับต้น ๆ ซึ่งจะส่งผลไปในทิศทางที่ดีต่อวิทยาลัย โดยสอดคล้องกับประกอบ กุลเกลี้ยง (2550) ที่ วิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารความเสี่ยงเพื่อ ป้องกันคอร์รัปชันในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า การประพฤติ ผิด และยกย่องชมเชย เป็นมาตรการในป้องกันความเสี่ยงเพื่อ ป้องกันคอร์รัปชันในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และผลการวิจัยยังพบว่า การคอร์รัปชันยังมีปรากฏในสังคมไทยและในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและมีความ ซับซ้อนยากแก่การตรวจสอบ เนื่องจากวัฒนธรรมของคนไทย และของ ข้าราชการครูในสถานศึกษาขั้น พื้นฐาน และการจัดโครงสร้างสถานศึกษาไม่สอดคล้องต่อภารกิจที่เปลี่ยนไปสู่การกระจายอำนาจ รูปแบบ การบริหารความเสี่ยงเพื่อป้องกันคอร์รัปชันในสถานศึกษา

3) การบริหารความเสี่ยงด้านการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติดหรือภัยจากอิทธิพลของสิ่งเสพติด ผลการวิจัย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนมีการติดป้ายและรูปที่แสดงถึง อันตรายของโรคที่เกิดจากการสูบบุหรี่ แสดงให้เห็นว่า การติดป้ายและรูปที่แสดงถึงอันตรายของโรคที่เกิด จากการสูบบุหรี่ มีผลทำให้เด็กนักเรียนสามารถลดละเลิกต่อสิ่งเสพติดได้ และอาจจะเป็นเพราะว่าเด็ก นักเรียนเกิดความกลัวต่อพิษภัยของยาเสพติด และสอดคล้องกับดวงใจ ช่วยตระกูล (2552) ที่วิจัยเรื่อง

การบริหารความเสี่ยงใน สถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า การป้องกันปัญหาสิ่งเสพติดหรือ ภัยจากอิทธิพลของสิ่งเสพติด ความปลอดภัยของครูและนักเรียน การควบคุมภาวะโภชนาการในโรงเรียน การป้องกันอัคคีภัยและอุบัติเหตุ การรักษาความปลอดภัย เป็นส่วนสำคัญต่อการบริหารความเสี่ยงของ วิทยาลัย

4) การบริหารความเสี่ยงด้านการคุกคามทางสังคม/สภาพ สิ่งแวดล้อม/ภัยจากสังคมออนไลน์ ผลการวิจัย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนมีการจัดกิจกรรมโครงการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรม คุณธรรม จริยธรรมที่ดีงามของไทย สอดคล้องกับแนวคิดของ จันทนา สาขากรและ คณะ (2550) ที่กล่าวว่า ความเสี่ยงด้านสังคม เช่น การตั้งครรภก่อนวัยอันควร วิทยาลัยได้ดำเนินการ จัดทำ โครงการประชุมผู้ปกครองนักเรียน นักศึกษา โครงการตรวจสุขภาพ และกิจกรรมชั่วโมง Home Room ทำให้ครูที่ปรึกษาเข้าพบให้คำปรึกษากับนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านการเรียน ปัญหาส่วนตัว การประพฤติตน ทราบถึงปัญหาและมีการสร้างความร่วมมือในการค้นหา/วิเคราะห์ความเสี่ยงและกำหนด ประเด็นความเสี่ยงด้านสังคม โดยมีประเด็นความเสี่ยงเรียงตามลำดับความสำคัญที่จะต้องป้องกัน และ แก้ปัญหา การตั้งครรภก่อนวัยอันควร หนีเรียนไปเที่ยว ล้อลามก อนาจาร โดยมีมาตรการให้ครูและ บุคลากรทุกหน่วยงานป้องกันและควบคุมความเสี่ยงด้านสังคมด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ

5) การบริหารความเสี่ยงด้านการพนันและมั่วสุม ผลการวิจัย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนมีโครงการส่งเสริมศีลธรรม และการทำความดีของนักศึกษา เพื่อลดช่องทางการ การมั่วสุม แสดงให้เห็นว่า การพนันและมั่วสุมเป็นสิ่งสำคัญที่เด็กนักเรียนอาจจะใช้เวลาว่างมานั่งจับกลุ่ม เพื่อเล่นการพนัน โดยทางวิทยาลัยควรจัดทำกิจกรรมระหว่างครูและเด็กนักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมใน กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อจะได้ทำให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของ จันทนา สาขา กรและคณะ (2550) ที่กล่าวในด้านที่ 5 คือ ความเสี่ยงด้านการพนันและการมั่วสุม วิทยาลัยสารพัดช่าง อุบลราชธานี ได้ดำเนินโครงการ และกิจกรรม เพื่อ การสร้างการมีส่วนร่วมในการค้นหา/วิเคราะห์ ความเสี่ยงและกำหนดประเด็นความเสี่ยงด้านการพนันและการมั่วสุม โดยมีประเด็นความเสี่ยง เรียง ตามลำดับความสำคัญที่จะต้องป้องกัน และแก้ปัญหา ดังนี้ การเล่นพนันและมั่วสุมภายในสถานศึกษา โดย มีมาตรการให้ครูและบุคลากรทุกคนป้องกันและควบคุมความเสี่ยงด้านการพนันและการมั่วสุมด้วยตนเอง อย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องโดยได้ จัดทำโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและควบคุมความ เสี่ยง ด้านการพนันและการมั่วสุมโดยมีโครงการต่าง ๆ เช่น มีระเบียบว่าด้วยการควบคุมความประพฤติและการ ลงโทษให้สอดคล้องกับระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ วิทยาลัยฯ และพันธกิจของวิทยาลัย โครงการ ประชุมผู้ปกครองและนักเรียนนักศึกษา โครงการแข่งขันกีฬาภายใน โครงการวันสุนทรภู่ และโครงการวัน คริสต์มาส

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขต กรุงเทพมหานคร จำแนกตามประเภทสถานศึกษา ผลการวิจัย พบว่า วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขต กรุงเทพมหานคร ประเภทพาณิชยกรรม และประเภทอุตสาหกรรม โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับการ บริหารความเสี่ยงไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาแยกรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นคงและความปลอดภัย ด้านการทะเลาะวิวาทของผู้เรียน และด้าน

การป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อม ส่วนอีก 2 ด้าน คือ ด้านการคุกคามทางสังคม/สภาพสิ่งแวดล้อม/ภัยจากสังคมออนไลน์ และด้านการพนันและมั่วสุม ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความเห็นและข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครให้ตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์กับประชาชนมากที่สุด ดังนี้

1.สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ควรให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมให้วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร มีระบบและกลไกในการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษา ให้มีความเข้มข้นและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น มีการติดตามประเมินผล และมีการพัฒนาคู่มือการบริหารความเสี่ยงในกิจการนักศึกษาโดยเฉพาะโดยใช้ข้อค้นพบที่สำคัญจากงานวิจัยนี้เป็นแนวทางในการกำหนดประเด็นสำคัญในคู่มือเพื่อให้ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน นำไปประยุกต์ใช้ตามบริบทของแต่ละสถานศึกษาโดยเน้นวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทอุตสาหกรรมเป็นพิเศษ

2.ผลการวิจัย เกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงด้านกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จากการบริหารความเสี่ยง 5 ด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การบริหารความเสี่ยงด้านการพนันและมั่วสุม ดังนั้น วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จึงควรมีมาตรการให้ครูและบุคลากรทุกคนป้องกันและควบคุมความเสี่ยงด้านการพนันและการมั่วสุมด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ จัดกิจกรรมให้แก่ักศึกษาเห็นคุณค่าของการใช้เงินอย่างประหยัดและพอเพียง หลีกเลี่ยงในการพนันทุกชนิด ส่งเสริมศีลธรรม และการทำความดีของนักศึกษา เน้นให้ครูและนักศึกษามีการทำกิจกรรมสร้างสรรค์ร่วมกัน และจัดให้มีอาจารย์เวรประจำวัน คอยดูแลตรวจตราห้องเรียนและบริเวณที่พักผ่อน รวมทั้งมุมต่างๆในบริเวณสถานศึกษา เพื่อลดช่องทางในการมั่วสุม

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. (2554) พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2554. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ ส.ก.ส.ค. ลาดพร้าว.
- จันทนา สาขากรและคณะ. (2550). การควบคุมภายในและการตรวจสอบภายใน . กรุงเทพฯ ฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ทีพีเอ็น เพรส.
- ดวงใจ ช่วยตระกูล. (2551) . การบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน . มหาวิทยาลัยศิลปากร. (สำเนา)
- ประกอบ กุลเกลี้ยง. (2550). รูปแบบการบริหารความเสี่ยงเพื่อป้องกันคอร์ปชั่นในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี. (2550). การบริหารความเสี่ยง . กรุงเทพฯ: บริษัทออฟเซ็คทีฟเอช จำกัด.